Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 15 września 2016 r.*

REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym rozmiaru przedsiębiorstwa — Zalecenie 2003/361/WE — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-587/14

Crosfield Italia Srl, z siedzibą w Weronie (Włochy), reprezentowana przez adwokata M. Baldassarriego,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), reprezentowanej początkowo przez M. Heikkilä, E. Bigi, J.P. Trnkę i E. Maurage'a, a następnie przez M. Heikkilä, J.P. Trnkę i E. Maurage'a, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata C. Garcię Molyneux,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji ECHA SME(2013) 4672 z dnia 28 maja 2014 r., w której ECHA stwierdziła, że skarżąca nie spełnia przesłanek pozwalających na skorzystanie z opłaty ulgowej przewidzianej dla małych przedsiębiorstw, i nałożyła na nią opłatę administracyjną, a po drugie, wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności faktur wystawionych przez ECHA po wydaniu decyzji SME(2013) 4672,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i A.M. Collins, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 grudnia 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: włoski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniach 9 i 29 września 2010 r. skarżąca, Crosfield Italia Srl, przystąpiła do rejestracji szeregu substancji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

2 W trakcie postępowania rejestracyjnego skarżąca wskazała, że jest „małym przedsiębiorstwem" w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definiowania mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. 2003, L 124, s. 36). Złożenie tego oświadczenia pozwoliło jej skorzystać z ulgowej opłaty pobieranej od wszystkich wniosków o rejestrację, przewidzianej w art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006. Zgodnie z art. 74 ust. 1 tego rozporządzenia wspomniana opłata została zdefiniowana w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 107, s. 6). Załącznik I do rozporządzenia nr 340/2008 określa między innymi wysokość opłat pobieranych od wniosków o rejestrację składanych na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1907/2006, a także ulgi przyznane mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom (zwanym dalej „MŚP"). Ponadto zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, jeżeli osoba fizyczna lub prawna, która twierdzi, że jest uprawniona do ulgi lub zwolnienia z opłaty, nie może udowodnić, że jest do takiej ulgi lub zwolnienia uprawniona, wówczas Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pobiera pełną opłatę lub należność oraz opłatę administracyjną. W tym względzie zarząd ECHA przyjął w dniu 12 listopada 2010 r. decyzję MB/D/29/2010 w sprawie klasyfikacji usług, od których pobierane są opłaty (zwaną dalej „decyzją MB/D/29/2010"). W art. 2 oraz w tabeli 1 zawartej w załączniku do tej decyzji, zmienionej decyzją MB/21/2012/D zarządu ECHA z dnia 12 lutego 2013 r., wskazano, że opłata administracyjna, o której mowa w art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, wynosi 19 900 EUR w przypadku dużych przedsiębiorstw, 13 900 EUR w przypadku średnich przedsiębiorstw i 7960 EUR w przypadku małych przedsiębiorstw.

3 W dniach 9 i 29 września 2010 r. ECHA wystawiła dwie faktury (nr 10007578 i 10004921), a każda z nich opiewała na kwotę 9300 EUR. Zgodnie z obowiązującym w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych załącznikiem I do rozporządzenia nr 340/2008 wskazana kwota odpowiadała opłacie pobieranej od małego przedsiębiorstwa za wspólne przedłożenie informacji w odniesieniu do substancji w ilości powyżej 1000 ton.

4 W dniu 11 lutego 2013 r. skarżąca została wezwana przez ECHA do dostarczenia pewnej liczby dokumentów w celu zweryfikowania jej oświadczenia, w którym wskazała, że jest małym przedsiębiorstwem.

5 W dniu 28 maja 2014 r., po wymianie dokumentów i korespondencji elektronicznej, ECHA wydała decyzję SME(2013) 4672 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"). W decyzji tej ECHA uznała, że skarżąca powinna zostać uznana za duże przedsiębiorstwo i powinna uiścić stosowną opłatę. W tych okolicznościach ECHA poinformowała skarżącą, że wystawi jej faktury pokrywające różnicę między pierwotnie uiszczonymi opłatami a opłatami ostatecznie należnymi oraz fakturę w wysokości 19 900 EUR tytułem opłaty administracyjnej.

6 W dniu 4 sierpnia 2014 r. skarżąca wniosła do Rady Odwoławczej ECHA, na podstawie art. 91 i 92 rozporządzenia nr 1907/2006, odwołanie od zaskarżonej decyzji.

7 W dniu 8 grudnia 2014 r. Rada Odwoławcza ECHA postanowiła zawiesić toczące się przed nią postępowanie, oczekując na orzeczenie Sądu w niniejszej sprawie.

Przebieg postępowania i żądania stron

8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 sierpnia 2014 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę. Skarga ta jest jedną z serii spraw powiązanych.

9 Pierwsza sprawa tej serii spraw powiązanych zakończyła się wydaniem wyroku stwierdzającego nieważność z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849).

10 W dniu 8 stycznia 2015 r. w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania Sądu z dnia 2 maja 1991 r. strony zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag co do ewentualnego znaczenia wyroku z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849) dla niniejszego sporu oraz do udzielenia odpowiedzi na jedno pytanie. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.

11 W dniu 16 października 2015 r. na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 jego regulaminu postępowania wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pytanie i do przekazania pewnych dokumentów. Strony zastosowały się do tych wezwań w wyznaczonym terminie.

12 Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania ustne postawione przez Sąd.

13 Skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a więc o uznanie, że jest nieważna, i w konsekwencji o pozbawienie tej decyzji wszelkiej skuteczności, w tym stwierdzenie nieważności faktur wystawionych celem odzyskania wyższych należności i tytułem rzekomo należnych sankcji.

14 Podczas rozprawy skarżąca odstąpiła od żądania zmierzającego do stwierdzenia nieważności faktur wystawionych celem wykonania zaskarżonej decyzji, co zostało odnotowane w protokole rozprawy.

15 ECHA wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie właściwości Sądu

16 ECHA podkreśla, że Rada Odwoławcza jest niewłaściwa do rozpatrzenia niniejszego sporu, którym ona również się zajmuje, ponieważ zaskarżona decyzja nie jest decyzją, która może być przedmiotem środka zaskarżenia wniesionego do niej.

17 Skarżąca wskazuje, że niniejsza skarga nie oznacza w żadnym razie, iż rezygnuje ona z odwołania wniesionego do Rady Odwoławczej ECHA. Skarżąca wyjaśniła też podczas rozprawy, że jej zdaniem Sąd jest właściwy do rozpatrzenia niniejszego sporu.

18 Należy przypomnieć, że art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, iż „[s]karga na decyzję podjętą przez Radę Odwoławczą ECHA lub, w sytuacji gdy nie przysługuje odwołanie do Rady, przez [ECHA], może zostać wniesiona przed Sąd […] lub Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z postanowieniami art. [263 TFUE]”.

19 W tym względzie art. 91 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 przewiduje, że do Rady Odwoławczej „[m]ożna wnieść odwołanie od decyzji [ECHA] podjętych zgodnie z przepisami art. 9, art. 20, art. 27 ust. 6, art. 30 ust. 2 i 3 oraz art. 51 [rozporządzenia nr 1907/2006]”.

20 Tymczasem zaskarżona decyzja nie została wydana na podstawie przepisów, o których mowa w art. 91 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006, lecz na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 i art. 2 i 4 decyzji MB/D/29/2010. Należy również podkreślić, że ani rozporządzenie nr 340/2008, ani decyzja MB/D/29/2010 nie zostały przyjęte na podstawie przepisów, o których mowa w art. 91 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006.

21 Ponadto należy zaznaczyć, że przepisy art. 9, 27, 30 i 51 rozporządzenia nr 1907/2006, o których mowa w art. 91 ust. 1 tego rozporządzenia, dotyczą decyzji, które nie mają związku z opłatą należną od przedsiębiorstw rejestrujących.

22 Co się tyczy art. 20 rozporządzenia nr 1907/2006, określa on „obowiązki [ECHA]”. Artykuł 20 ust. 5 stanowi, że „[o]d decyzji [ECHA] podjętych na mocy przepisów ust. 2 [tego] artykułu przysługuje odwołanie zgodnie z przepisami art. 91, 92 i 93” rozporządzenia nr 1907/2006. Artykuł 20 ust. 2 dotyczy kontroli przeprowadzanej przez ECHA w odniesieniu do „kompletności” wszystkich dokumentów rejestracyjnych, w tym uiszczenia opłaty. Należy jednak zaznaczyć, że ta weryfikacja „nie obejmuje oceny jakości lub adekwatności przedłożonych danych ani uzasadnień”. Poza tym art. 20 ust. 2 akapity trzeci i czwarty rozporządzenia nr 1907/2006 przewiduje, że jeżeli dokumenty rejestracyjne „są niekompletne” i rejestrujący „nie dostarczy w ustalonym terminie brakujących danych”, ECHA „odmawia rejestracji”. W niniejszym przypadku zaskarżona decyzja nie tylko nie jest oparta na art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/2006, ale też nie zawiera odmowy rejestracji przedmiotowych substancji.

23 W związku z tym w świetle wszystkich tych elementów należy uznać, że Sąd jest właściwy do rozpatrzenia niniejszej skargi i to bez względu na fakt, iż skarżąca wniosła też odwołanie od zaskarżonej decyzji do Rady Odwoławczej ECHA (zob. podobnie postanowienie z dnia 16 września 2015 r., Calestep/ECHA, T-89/13, EU:T:2015:711, pkt 16–22).

W przedmiocie dopuszczalności niektórych zarzutów podniesionych w toku postępowania

24 W ramach swej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 8 stycznia 2015 r. (zob. pkt 10 powyżej) skarżąca wskazała, że tak samo jak Sąd postanowił w wyroku z dnia 2 października 2014 r., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), należy tu stwierdzić, że decyzja MB/D/29/2010 jest niezgodna z prawem z uwagi na naruszenie zasady proporcjonalności.

25 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Zarzut, który stanowi rozszerzenie zarzutu podniesionego wcześniej, w sposób bezpośredni lub dorozumiany, i który jest ściśle z nim związany, powinien zostać uznany za dopuszczalny (zob. wyrok z dnia 5 października 2011 r., Romana Tabacchi/Komisja, T-11/06, EU:T:2011:560, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 Tymczasem w niniejszej sprawie zarzut podniesiony przez skarżącą jest nowym zarzutem, a jego podstawą nie są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Ponadto ów nowy zarzut nie stanowi rozszerzenia zarzutu podniesionego wcześniej.

27 Dlatego też należy uznać, że zarzut podniesiony przez skarżącą w jej odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 8 stycznia 2015 r. (zob. pkt 10 powyżej) zmierzający do stwierdzenia, że decyzja MB/D/29/2010 jest niezgodna z prawem z uwagi na naruszenie zasady proporcjonalności, jest niedopuszczalny.

Co do istoty

28 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy jest oparty na braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Zarzut drugi opiera się w istocie na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.

29 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca wskazuje, że zaskarżona decyzja nie określa powodów, dla których powinna ona być uznana za duże przedsiębiorstwo. Jedyne odniesienie do wielkości skarżącej znajduje się w dokumencie zatytułowanym „SME calculation report" załączonym do pisma ECHA z dnia 19 listopada 2013 r. Z tego dokumentu wynika, że aby określić wielkość skarżącej, ECHA wzięła pod uwagę nie tylko jej obroty, ale również obroty Marchi Industriale SpA, Esseco Group Srl (proporcjonalnie do udziału Marchi Industriale w kapitale Essemar SpA) i Marfin Srl. Jak wynika z argumentów skarżącej, owo obliczenie jest bezpodstawne. Skarżąca podkreśla w szczególności, że ECHA nie uwzględniła wyjaśnień przedstawionych w piśmie wysłanym pocztą elektroniczną w dniu 26 lutego 2013 r. Podobnie skarżąca wskazała w piśmie z dnia 16 grudnia 2013 r. powody, dla których dane Esseco Group nie mogły zostać uwzględnione. W piśmie z dnia 28 maja 2014 r. ECHA ograniczyła się do przypomnienia parametrów i kryteriów pozwalających na uznanie przedsiębiorstwa za MŚP. Skarżąca nie jest w stanie zrozumieć rozumowania ECHA prowadzącego do wydania zaskarżonej decyzji. Dokumenty załączone do zaskarżonej decyzji również nie pozwalają na zrozumienie toku myślenia ECHA.

30 ECHA podkreśla, że w ramach zarzutu pierwszego skarżąca nie wspomina, iż zaskarżona decyzja zawiera w załączniku dokument zatytułowany „SME calculation report". Zaskarżona decyzja odsyła wyraźnie do tego dokumentu, podobnie jak do innych załączników. Ponadto w piśmie wysłanym pocztą elektroniczną do ECHA w dniu 26 lutego 2013 r. skarżąca poprzestała na odesłaniu do pewnej liczby dokumentów. Jest oczywiste, że ECHA odniosła się wyraźnie w zaskarżonej decyzji do dokumentów przekazanych przez skarżącą w dniu 26 lutego 2013 r. Jest również ewidentne, że skarżąca mogła zrozumieć na podstawie treści zaskarżonej decyzji i załączników do niej rozumowanie ECHA prowadzące do uwzględnienia danych Marchi Industriale i Esseco Group. ECHA dodaje, że zgodnie z orzecznictwem zwięzłe uzasadnienie jest uważane za odpowiednie, pod warunkiem że organ, który je przyjął, załączy do danej decyzji dokumenty pozwalające na wyjaśnienie rozumowania tego organu lub jeżeli organ ten odeśle do dokumentu, który jest już w posiadaniu adresata rzeczonej decyzji. W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja zawiera informacje pozwalające skarżącej zrozumieć, na jakiej podstawie owa decyzja została wydana. ECHA wskazuje zwłaszcza na zawarte w zaskarżonej decyzji wyraźne odesłania do stosownych przepisów oraz do uwzględnionych dokumentów. Jeśli chodzi o pismo z dnia 16 grudnia 2013 r., o którym wspomina skarżąca, ECHA wyjaśnia, że nawet jeśli pismo to zostało wysłane do Rady Odwoławczej w wyniku błędu, ustosunkowała się ona do uwag, które były zawarte w tym piśmie.

31 Należy przypomnieć, że uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i powinno przedstawiać w sposób zrozumiały i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która jest autorem aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami podjęcia środka, a właściwemu sądowi przeprowadzenie kontroli. Jeśli chodzi w szczególności o uzasadnienie decyzji indywidualnych, celem obowiązku uzasadnienia takich decyzji

obok umożliwienia kontroli sądowej jest dostarczenie zainteresowanemu danych wystarczających do zweryfikowania, czy decyzja jest ewentualnie obarczona wadą pozwalającą zakwestionować jej ważność. Poza tym wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ kwestia, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, powinna być oceniana w świetle nie tylko jego treści, ale również jego kontekstu i całości przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 19 marca 2015 r., Dole Food i Dole Fresh Fruit Europe/Komisja, C-286/13 P, EU:C:2015:184, pkt 93, 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Należy ponadto zaznaczyć, że zarówno rozporządzenie nr 1907/2006 w art. 3, jak i rozporządzenie nr 340/2008 w motywie 9 i art. 2 odsyłają do zalecenia 2003/361 w celach zdefiniowania MŚP.

33 Zalecenie 2003/361 zawiera załącznik, którego tytuł I dotyczy „[d]efinicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw przyjętej przez Komisję”. Artykuł 2 tego tytułu ma nagłówek „Stan zatrudnienia i pułapy finansowe określające kategorie przedsiębiorstw”.

34 W przypadku samodzielnego przedsiębiorstwa, to znaczy przedsiębiorstwa, które nie jest uznawane za „przedsiębiorstwo partnerskie” lub „przedsiębiorstwo powiązane” w rozumieniu art. 3 ust. 2 i 3 załącznika do zalecenia 2003/361, określenie danych, w tym stanu zatrudnienia, jest dokonywane wyłącznie na podstawie ksiąg rachunkowych tego przedsiębiorstwa zgodnie z art. 6 ust. 1 rzeczonego załącznika.

35 W przypadku przedsiębiorstwa mającego przedsiębiorstwa partnerskie lub przedsiębiorstwa powiązane dane, w tym dane dotyczące stanu zatrudnienia, określa się na podstawie ksiąg rachunkowych i innych danych przedsiębiorstwa lub, o ile istnieją, skonsolidowanego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa lub skonsolidowanego sprawozdania finansowego, w którym przedsiębiorstwo jest ujęte w drodze konsolidacji, zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy załącznika do zalecenia 2003/361. Na podstawie art. 6 ust. 2 akapity drugi i trzeci załącznika do zalecenia 2003/361 do tych danych należy dodać, po pierwsze, dane przedsiębiorstw partnerskich (znajdujących się bezpośrednio na wyższym lub niższym szczeblu względem odnośnego przedsiębiorstwa) proporcjonalnie do procentowego udziału w kapitale lub procentu posiadanych głosów, uwzględniając najwyższą z tych dwóch wartości wyrażonych procentowo, a po drugie, pełne dane przedsiębiorstw bezpośrednio lub pośrednio powiązanych z odnośnym przedsiębiorstwem, które to dane nie zostały już ujęte w ramach skonsolidowanego sprawozdania finansowego.

36 Celem stosowania art. 6 ust. 2 załącznika do zalecenia 2003/361 dane przedsiębiorstw partnerskich odnośnego przedsiębiorstwa pochodzą z ich ksiąg rachunkowych i innych danych, w tym skonsolidowanego sprawozdania finansowego, o ile istnieje; dane te uzupełnia się pełnymi danymi przedsiębiorstw, które są powiązane z tymi przedsiębiorstwami partnerskimi, chyba że owe dane zostały już podane wcześniej w ramach skonsolidowanego sprawozdania finansowego na podstawie art. 6 ust. 3 akapit pierwszy załącznika do zalecenia 2003/361. Jeśli chodzi o dane przedsiębiorstw powiązanych z odnośnym przedsiębiorstwem, pochodzą one z ich ksiąg rachunkowych i innych danych, w tym skonsolidowanego sprawozdania finansowego, o ile istnieje. Do tych danych dodaje się proporcjonalnie dane ewentualnych przedsiębiorstw partnerskich tych przedsiębiorstw powiązanych znajdujących się bezpośrednio na wyższym lub niższym szczeblu względem nich, jeśli nie zostały one już ujęte w ramach skonsolidowanego sprawozdania finansowego w stosunku co najmniej ekwiwalentnym do procentowego udziału w kapitale lub do procentu posiadanych głosów, uwzględniając najwyższą z tych dwóch wartości wyrażonych procentowo zgodnie z art. 6 ust. 3 akapit drugi załącznika do zalecenia 2003/361.

37 W niniejszej sprawie ECHA wskazała w zaskarżonej decyzji, że stan zatrudnienia u skarżącej był równy lub przekraczał 250 osób, jej roczny obrót przekraczał 50 mln EUR, a jej bilans roczny przekraczał 43 mln EUR. ECHA uznała na tej podstawie, że skarżąca nie mogła zostać uznana za małe przedsiębiorstwo.

38 Obliczenie dokonane przez ECHA zostało wyjaśnione w sprawozdaniu załączonym do zaskarżonej decyzji. W sprawozdaniu tym ECHA ujęła dane przedsiębiorstw uznanych za „powiązane" (Marchi Industriale) i za „partnerskie" (Marfin i Esseco Group), a następnie dodała je w całości lub w części do danych skarżącej. Jeśli chodzi o przedsiębiorstwa uznane za „partnerskie", ECHA uwzględniła w szczególności 49,9995% danych Esseco Group. W piśmie skierowanym w wyniku błędu do Rady Odwoławczej w dniu 16 grudnia 2013 r., które to pismo zgodnie z oświadczeniami ECHA zostało uwzględnione w toku postępowania administracyjnego, skarżąca zakwestionowała fakt uwzględnienia danych Esseco Group.

39 Na wstępie należy przypomnieć, jakie powiązania skarżąca utrzymywała z innymi przedsiębiorstwami w momencie zaistnienia okoliczności faktycznych. Skarżąca była powiązana przede wszystkim z Marchi Industriale w zakresie, w jakim ta ostatnia posiadała większość jej kapitału zakładowego. Marchi Industriale była również przedsiębiorstwem partnerskim przedsiębiorstwa Marfin (które posiadało między 25% a 50% jej kapitału zakładowego) i spółki Essemar (w której Marchi Industriale posiadała między 25% a 50% kapitału zakładowego). Ponadto zdaniem ECHA spółka Essemar była powiązana z Esseco Group, ponieważ to ostatnie przedsiębiorstwo posiadało formalnie większość kapitału zakładowego, a zatem większość głosów akcjonariuszy pierwszego przedsiębiorstwa, co skarżąca przyznała podczas rozprawy.

40 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o uwzględnienie danych Marchi Industriale i Marfina, sprawozdanie załączone do zaskarżonej decyzji pozwalało skarżącej na zapoznanie się z podstawami tej decyzji, zważywszy zwłaszcza na stosowne przepisy zalecenia 2003/361. W szczególności z przepisów tych oraz okoliczności niniejszego przypadku jasno wynika, że ECHA uwzględniła wszystkie dane Marchi Industriale w zakresie, w jakim przedsiębiorstwo to było powiązane ze skarżącą (na podstawie art. 6 ust. 2 akapit trzeci załącznika do zalecenia 2003/361), oraz proporcjonalnie dane Marfina w zakresie, w jakim przedsiębiorstwo to było przedsiębiorstwem partnerskim przedsiębiorstwa powiązanego ze skarżącą (Marchi Industriale) (na podstawie art. 6 ust. 3 akapit drugi załącznika do zalecenia 2003/361). Skarżąca nie kwestionuje zresztą konkretnie faktu uwzględnienia danych tych przedsiębiorstw w ramach niniejszej skargi.

41 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o uwzględnienie danych Esseco Group, które zostało zakwestionowane przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego i które jest w szczególności przedmiotem niniejszej skargi, należy zaznaczyć, że stan faktyczny w niniejszej sprawie nie jest objęty sytuacjami przewidzianymi w załączniku do zalecenia 2003/361. Gdy załącznik do zalecenia 2003/361 przewiduje bowiem uwzględnienie danych przedsiębiorstw, które nie znajdują się bezpośrednio na wyższym lub niższym szczeblu względem odnośnego przedsiębiorstwa, odnosi się on tylko do przedsiębiorstw powiązanych z przedsiębiorstwami partnerskimi odnośnego przedsiębiorstwa (art. 6 ust. 3 akapit pierwszy załącznika do zalecenia 2003/361) oraz przedsiębiorstw partnerskich przedsiębiorstw powiązanych z odnośnym przedsiębiorstwem (art. 6 ust. 3 akapit drugi załącznika do zalecenia 2003/361). Tymczasem w niniejszej sprawie Esseco Group była przedsiębiorstwem powiązanym z przedsiębiorstwem partnerskim przedsiębiorstwa powiązanego ze skarżącą.

42 Ponadto z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika, że skarżąca była przedsiębiorstwem partnerskim Esseco Group, jak stwierdziła jednak ECHA w sprawozdaniu załączonym do zaskarżonej decyzji, nie przedstawiając dalszych wyjaśnień.

43 Wreszcie w toku postępowania administracyjnego skarżącej nie przekazano żadnej informacji co do podstawy prawnej mającej zastosowanie w niniejszym przypadku w celu wykorzystania danych Esseco Group, co ECHA potwierdziła podczas rozprawy. W szczególności ECHA wyjaśniła, że art. 6 ust. 2

akapit trzeci załącznika do zalecenia 2003/361, na który powołała się w swych pismach, nie został wspomniany w toku postępowania administracyjnego. Ponadto powołanie się przed Sądem na tę podstawę prawną, która dotyczy przedsiębiorstw bezpośrednio lub pośrednio powiązanych z odnośnym przedsiębiorstwem, pozostaje w sprzeczności z uznaniem za przedsiębiorstwo partnerskie, którego ECHA dokonała w sprawozdaniu załączonym do zaskarżonej decyzji.

44 Zważywszy na te okoliczności, należy uznać, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie pozwala skarżącej na zapoznanie się z podstawami tej decyzji dotyczącymi uwzględnienia danych Esseco Group, a Sądowi – na przeprowadzenie kontroli.

45 W związku z tym należy uwzględnić zarzut pierwszy podniesiony przez skarżącą na poparcie skargi i tym samym stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji bez potrzeby badania zarzutu drugiego.

W przedmiocie kosztów

46 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ ECHA przegrała sprawę, zaś skarżąca nie zgłosiła żądania w przedmiocie kosztów, należy orzec, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) SME(2013) 4672 z dnia 28 maja 2014 r.

2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 września 2016 r.

Podpisy